

18.06.2013

Επί της αρχής δεν είναι κατά.

Συνέδριο (του κόμματος DIE LINKE) στη Δρέσδη: Η DIE LINKE πηγαίνει με κοινωνικά αιτήματα στην ομοσπονδιακή προεκλογική εκστρατεία. Το ευρώ, ωστόσο, δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση

Με το σύνθημα "100 τοις εκατό κοινωνικά« μπαίνει το κόμμα της Αριστεράς (Η DIE LINKE) προεκλογική εκστρατεία για τις εκλογές ομοσπονδιακής Βουλής της Γερμανίας. Για τον πρόεδρο του κόμματος Bernd Riexinger το σύνθημα σημαίνει: «Δεν πρέπει να βάλουμε μόνο ένα τέλος στους χαμηλούς μισθούς, αλλά και στην εργασία επί συμβάσει[1] και την προσωρινή απασχόληση. Το ίδιο ισχύει και για την επέκταση του φαινομένου της έκτακτης απασχόλησης. "

Οι θέσεις που εγκρίθηκαν στο συνέδριο του κόμματος το Σαββατοκύριακο στη Δρέσδη είναι η αρχή άλλης μιας μάχης ενάντια στο ντάμπινγκ μισθών και το κοινωνικό ντάμπινγκ. Απαιτείται θεσμοθέτηση κατώτατου μισθού € 10, η "κατάργηση του καθεστώτος των κυρώσεων στην ευημερία του συστήματος Harz IV[2]", και η απαγόρευση της εργασίας επί συμβάσει. "Η συνταξιοδότηση στα 67 θα πρέπει να καταργηθεί χωρίς δεύτερη κουβέντα. Κάθε γυναίκα και κάθε άντρας πρέπει να μπορούν το αργότερο στα 65 τους χρόνια να συνταξιοδοτούνται χωρίς περιορισμούς." Η DIE LINKE αποστασιοποιείται σαφώς από το SPD[3] και τον Στάινμπρουκ, το κόμμα που πρόσφατα γιόρτασε την 10η επέτειο της Agenda 2010 του καγκελάρου Σρέντερ.

Καθαρές προτάσεις μπορεί να δεί κάποιος και στις θέσεις για την εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας: η DIE LINKE απαιτεί " άμεση, πλήρη και άνευ όρων αποχώρηση από το Αφγανιστάν», «δεν πρόκειται να συμμετάσχει σε μια κυβέρνηση που διεξάγει πολέμους και επιτρέπει αποστολή στρατευμάτων της Bundeswehr[4] στο εξωτερικό" . Επίσης απαιτείται και "η απαγόρευση όλων των εξαγωγών όπλων . Χωρίς εξαιρέσεις"

Με βάση αυτό το εκλογικό πρόγραμμα δεν φαίνεται να μπορεί κάποιος να φανταστεί τη συνεργασία ή την ανοχή μιας ομοσπονδιακής κυβέρνησης μεταξύ SPD και Πράσινων- ή ακόμα και την εκλογή Στάινμπρουκ στη θέση του Καγκελάρου- με τη βοήθεια μεμονωμένων βουλευτών της DIE LINKE.

Τα πιο αδύναμα σημεία του προγράμματος βρίσκονται στις θέσεις για την κρίση του ευρώ. Εδώ δεν έγινε δυνατόν να αναπτυχθεί μια σοβαρή συνεκτική ανάλυση. Στην αναζήτηση της αιτίας της οικονομικής κρίσης δίνεται η εντύπωση πως οι σοβαρές διαρθρωτικές αδυναμίες της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης θα μπορούσαν να λυθούν μέσω της διαφοροποίησης της πολιτικής των μισθών στη Γερμανία και τον τερματισμό της λιτότητας στις χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας. Το ίδιο απατηλοί είναι οι ισχυρισμοί για τη λύση της κρίσης του ευρώ: Ζητείται μια «Ευρωπαϊκή Ένωσης μεταφοράς κονδυλίων» με την οποία «οι χώρες του ευρώ θα υποχρεωθούν να εξισορροπήσουν τις εμπορικές τους ροές.» Τουναντίον η απαίτηση του ΣΥΡΙΖΑ, του αδελφού κόμματος της DIE LINKE για επαναδιαπραγμάτευση και διαγραφή του χρέους της χώρας, λείπει από τη συζήτηση.

Η πρόταση του Όσκαρ Λαφονταίν και άλλων εναλλακτικών οικονομολόγων για επιστροφή στα εθνικά νομίσματα των χωρών της περιφέρειας λόγω της αδυναμίας λύσης της ευρωκρίσης, απορρίφθηκε από το Συνέδριο. Τόσο ο Μπέρντ Ρίξινγκερ[5] όσο και ο Γκρέγκορ Γκύζι[6] τάχθηκαν εναντίον της. Σύμφωνα με τον Ρίξινγκερ η επιστροφή στο Μάρκο θα σήμαινε για τη Γερμανία μια υποτίμηση του νομίσματος της από 30 μέχρι 40%. Αντίθετα υποστηρίζεται πως η γερμανική οικονομία είναι σήμερα αντίστοιχα υποτιμημένη εντός της ζώνης του ευρώ. Αυτή η υποτίμηση ήταν και είναι ο πιο σημαντικός μοχλός της γερμανικής βιομηχανίας, προκειμένου να έχει σταθερά υψηλά εμπορικά πλεονάσματα στο εξωτερικό εμπόριο. Σε παρόμοιο μοτίβο επιχειρηματολόγησε και ο Γκύζι: Μια έξοδος από το ευρώ "θα εξαθλιώσει το Νότο, και θα οδηγήσει την εξαγωγική μας οικονομία σε κατάρρευση και έτσι σε τεράστια κοινωνικά προβλήματα,« Ποιός λοιπόν επιχειρηματολογεί με βάση την γερμανική εθνική λογική; Μήπως είναι ο Όσκαρ Λαφονταίν που προτείνει την επαναφορά των εθνικών νομισμάτων για ορισμένες χώρες της περιφέρειας; Ή μήπως είναι εκείνοι που προειδοποιούν για υπερτίμηση και ως εκ τούτου μια πιθανή αύξηση της τιμής των γερμανικών προϊόντων στη ζώνη του ευρώ, η οποία "θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την εξαγωγική "μας" οικονομία;

Εννοείται πως η DIE LINKE δεν θέλει την τρέχουσα νεοφιλελεύθερη Ευρώπη. Φυσικά θέλει μια άλλη, μια κοινωνική. Αλλά επίσης φυσικά, αυτή η "άλλη Ευρώπη" δεν θα έρθει. Πώς μπορεί η ΕΕ που αποτελείται από 27 καπιταλιστικές, ιμπεριαλιστικές χώρες να γίνει πιο κοινωνική και δίκαιη από τα ίδια της τα κράτη-μέλη;

Στη στάση της απέναντι στην ΕΕ, η DIE LINKE διέφερε πάντα ριζικά από όλα τα υπόλοιπα κοινοβουλευτικά κόμματα. Το 1998 διαδήλωσαν επί Γκρέγκορ Γκύζι στο (γερμανικό) Κοινοβούλιο ενάντια στην εισαγωγή του ευρώ με αφίσες που έγραφαν «ευρώ! όχι έτσι". Ειδικά τώρα, που η προεκλογική εκστρατεία θα επικεντρωθεί στα σημάδια κλιμάκωσης της κρίσης του ευρώ, η DIE LINKE απειλείται από την εγκαταλείψει αυτής τη θεμελιώδους εναντίωσης της.

[1] Σημείωση του Μεταφραστή: Ως εργασία επί συμβάσει εννοείται η εργασία στην οποία ένας εργοδότης απευθύνεται σε εταιρείες που παρέχουν εργαζόμενους, και προσφέρει εργασία μειωμένου χρόνου, χωρίς να χρειάζεται να πληρώνει ο ίδιος κοινωνικές παροχές ή χωρίς να χρειάζεται να προσφέρει συμβόλαιο στον εργαζόμενο. Αυτό θεσμοθετήθηκε κυρίως σε κλάδους εργασίας όπως οι οικοδόμοι, νοσοκόμοι, καθαριστές, μάγειρες κ.α.

[2] Σημείωση του Μεταφραστή: Το Harz IV είναι ένα κοινωνικό πρόγραμμα που εισήγαγε η κυβέρνηση Σρέντερ για να προωθήσει μεγαλύτερη ευελιξία των εργαζομένων αλλά και απασχόληση στη Γερμανία. Η πολιτική αυτή θεωρείται πως απέτυχε παταγωδώς δημιουργώντας ένα φαύλο κύκλο προσωρινής απασχόλησης και ανεργίας εργαζομένων, αλλά και τεράστιο ντάμπινγκ μισθών και κοινωνικών παροχών. Στην ουσία, σύμφωνα με την DIE LINKE, διάλυσε τον κοινωνικό ιστό και το εργασιακό τοπίο στην Γερμανία.

[3] Σ.τ.Μ: Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας (Sozialdemokratische Partei Deutschlands)

[4] Σ.τ.Μ του γερμανικού στρατού

[5] ένας από τους δύο προέδρους της DIE LINKE

[6] κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της DIE LINKE